

Komt allemaal samen/Piekt in eenvoud en emotie van Egidius, lied 98 en 100, bijeen dus en misschien zelfs in een kleine aparte cyclus gebracht met 97 (Marialied), 99 (idem) en afsluitend 101, lof aan Maria en Muziek. Rijkdom maar ook verdriet van vriendschap die nooit eeuwig kan zijn, beware mijn stede di beneven.

*toch nog hypothese wie dit zou kunnen zijn? Gillis (H)Onin? Oosterman 1995art, 735. Gedicht van hem bekend, parallel met werk Jan van Hulst/Moritoen? Monorime meen ik, dus pre-rederijkers vormgegochel? Zie ook onderzoek Van Bruaene die deze figuur in de vroege rederijkerij plaatst; o.a. in Stad van koopmanschap, 77ev..

Toespelingen op polyfonie in tweede Egidiuslied.

Historische Egidii, kandidaten: Andriessen 2002, 101 n 29 die echter even goed fictieve figuur voor mogelijk houdt. En op zijn minst opmerkelijk dat Jan Moritoen dismeester was van de Sint Gillisparochie.

Psychologische niveau ten top: verstild gesprek, angstig eenzijdig, stil vanaf de andere kant, teruggeworpen op individuele emotie; psychologische dimensie in lyriek volgens JoR uitgesproken facet van moderniteit (en mede hierom zo enorm aangeslagen in later tijd). In handschrift zo vol vitaliteit, levensvreugde, vitalistische poezie dit contrapunt van de dood in het leven, media vita, requiem. Groepsgevoel niet collectief, maar Wahlverwandschaft tussen twee. In dit vaak zo levensblijve boek grandioos contrapunt. En ook liefde hier niet traditioneel hoofs maar van man tot man, maakt geen verschil, mooie lach of mooie stem, en slechts een ander aspect/facet van zoals JoR het uitdrukt waar hij (Gboek p. 49) poezie van G opvat/interpreteert als uiting van "een nieuwe sensibiliteit, waarbij het amoureuze gegeven zich vanuit een primair psychologische problematiek, meer bepaald vanuit een in zwaarmoedigheid verblijvende eenzaamheid ontvouwt". Eenzaam is de zanger. Zelfreflecterend subject, die zich meer verliezer voelt dan de vroeg gestorvene. Rouwklacht, maar ook zelfbeklag.

Maar hij zingt nog wel, als vorm van overleven lijkt het haast; zie ook Gboek JoR, 126 die spreekt van stille vastberadenheid, maar misschien duidt ik moet ipv ik wil toch ook op een besef van existentieel gebrek/tekort? Kunst als laatste redmiddel, terugvallen op wat ze hier bond, de zag, maar nu eentonig?

En ook hier in alle eenvoud moderniteit Gruuthuse ten top/voeten uit: een gedicht dat openheid en raadsel zoekt en toelaat, en balanceert op grens van invoelbaarheid/leefbaarheid en afstand, en de lezer achterlaat met een eerder zwevend dan afsluitend einde, die de hedendaagse esthetiek van poezie mede bepaalt.

En met respect voor de traditie een heel eigen toon zoekt (en ook daarom werk van Moritoen heel goed herkenbaar, Heeroma voelde het goed aan)

Over de muziek kort Andriessen 2002, 114: drie verschillende versies in omloop, “en geen enkele is echt bevredigend!” (geen noot, in discografie vind ik wel Rans en Camerata vermeld, maar zo gauw geen derde uitvoering)